

[Lindholt.]

Vi må sørge for en omlægning af skattesystemet, vi må sørge for nedbringelse af de offentlige udgifter, og vi må sørge for overflytning af arbejdskraft til erhvervene. Som sagt, det er ikke planlægning, der mangler, det er handling.

Men der er også andre områder, hvor det skorter på handling. Boligområdet er et morads, som burde give boligministeren flere onde drømme, end en tidligere finansminister åbenbart fik om nulindkomsterne, dog først, ganske vist, efter at han var gået af som finansminister.

Det er nu 34 år siden, at vi af nød måtte indføre alvorlige restriktioner angående husleje og andre forhold på boligmarkedet. Vi har fået flere og flere restriktioner, vi er sunket dybere og dybere ned i moradset. Det er tvungende nødvendigt, at vi gennemfører foranstaltninger, der kan få et frit boligmarked frem igen. Restriktions- og støttepolitikken må og skal afvikles. Det kan bl. a. ske ved, at sociale boligselskaber indskrænkes, at lejlighederne afhændes som ejerlejligheder eller andelslejligheder, og nu skal vi til at skynde os, for ellers går det nok sådan; at de sociale boligselskaber ophører af sig selv som følge af obligationsmarkedets sammenbrud. Vi skal have større egenkapital ind i boligbyggeriet, det er det, der er sagen.

Der er også en anden væsentlig fordel ved, at vi selv ejer vor bolig. Så bliver vi fri for, at de borgerlige politikere og de socialdemokratiske politikere sættes op mod hinanden; hvis vi alle ejer vor egen bolig, ja, så svinder dette problem helt væk, og vi undgår at få boligen socialiseret. Men det er måske også derfor, vi har været holdt uden for boligforhandlingerne. Det er måske, fordi vi netop er tilhængere af en liberalisering inden for boligmarkedet. Vi er ret mistænksomme nu over for regeringen med hensyn til det forlig, der er blevet indgået, vi er skeptiske nu oven på de sidste døgns forhandlinger inden for boligpolitikken.

Må jeg have lov til at slutte med at gentage lidt af mit citat fra indledningen:

„Et sandt lovgivningsraseri tog sin begyndelse. Følgen af en så naiv tro på formaliteternes magt over menneskehjertet blev naturligvis, at man bare fik en mængde love og forordninger, som ingen kunne holde rede

på, og at praktisk talt hver eneste athener blev lovovertræder.“

Det er netop det, der er sket her i folketinget. Aldrig nogen sinde har så mange nye folketingsmedlemmer på så kort tid af en så tynd regering modtaget så mange nye lovforslag til behandling. Som det er blevet sagt, for at vende tilbage til Grimberg:

„Den, der ikke vil lære af historien, kan blive tvunget til at genopleve den.“

Christoffersen (V):

Jeg kunne måske være fristet til at erindre den forrige taler om et andet citat: Historien gentager ikke sig selv, men det synes hr. Lindholt til gengæld at gøre.

Vi står nu ved afslutningen af 5 måneders arbejde her i folketinget. På regeringens 177. dag har vi lejlighed til at kaste et blik tilbage over, hvad der blev resultatet af den indsats, folketinget og regeringen i fællesskab søgte at gøre. Regeringen var smal, men den har til gengæld opnået brede resultater, og det er bemærkelsesværdigt, ikke mindst fordi udgangspunktet for regeringens og folketingets arbejde jo var dybt alvorlige økonomiske problemer. I januar måned stod vi midt i en alvorlig energikrise, hvis virkninger var uoversuelige. Vi vidste, der ville komme meget stærke prisstigninger. Vi vidste, at vi i indeværende år ville få et rekordagtigt valutaunderskud, at renten ville stige endnu mere, og at vi måske i løbet af kort tid ville ryge ud i en arbejdsløshedssituation. Det var de forudsætninger, regeringen måtte arbejde under, som hr. Kjeld Olesen ganske rigtigt gjorde opmærksom på, og som derfor — kunne jeg forstå efter hans opfattelse — kunne forklare meget.

Jeg synes dog, jeg til hr. Kjeld Olesen vil sige, at der var yderligere en forudsætning, som regeringen måtte arbejde under. Den forudsætning var skabt af den foregående, socialdemokratiske regerings manglende vilje og evne til at forhindre indenlandske økonomiske problemer i at opstå. Jeg skal ikke fordybe mig meget i det, men vi ved jo alle, at der allerede i efteråret 1973 længe før oktoberkrig og længe før energikrise var alvorlige problemer i den danske økonomi. Der var allerede dengang en meget kraftig prisstigning; der var allerede i 1973 af årsager, som vi selv havde kontrollen over, eta-